

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA
din 24 septembrie 2013
În Cauza Antoneta Tudor împotriva României
(Cererea nr. 23445/04)
Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Antoneta Tudor împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Alvina Gyulumyan, Corneliu Bîrsan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la 3 septembrie 2013,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 23445/04 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, doamna Antoneta Tudor („reclamanta”), a sesizat Curtea la 2 aprilie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamanta a fost reprezentată de M. Matei, avocat în București. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna I. Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta susține că i s-a încălcat dreptul la respectarea vieții private, garantat de art. 8 din Convenție, din cauza imposibilității de a obține accesul la dosarele și documentele deținute de fostele servicii secrete ale regimului comunist cu privire la tatăl său decedat. În plus, aceasta consideră că nu a beneficiat de garanțiile prevăzute la art. 6 § 1 din Convenție în cadrul procedurii pe care a inițiat-o în fața instanțelor interne, din cauza refuzului autorităților competente de a transmite instanțelor informații complete privind dosarele și documentele în cauză.

4. La 23 iunie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție, s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanta s-a născut în 1951 și locuiește în București.

A. Cererea depusă la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității

6. În anul 2000 și 2001, reclamanta s-a adresat de mai multe ori Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS), organism înființat de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică (dosar întocmit de fostele servicii secrete

ale regimului comunist - „Securitatea”) și a solicitat accesul la dosarul întocmit de Securitate cu privire la tatăl decedat al acesteia, N.T.

7. La cererea CNSAS din 22 ianuarie 2002, Serviciul Român de Informații (SRI) a trimis CNSAS, la 15 octombrie 2003, două dosare cu privire la N.T. Dosarele în cauză erau: dosarul nr. 24618/București (dosar penal) și dosarul nr. 6625/București (dosar de urmărire penală).

8. Reclamanta a consultat aceste dosare la 4 mai și 16 noiembrie 2001 și la 24 martie 2003. Conținutul acestor dosare a dezvăluit existența altor două dosare cu privire la N.T. și anume *dosarul problemă* nr. 129 și *dosarul fond operativ* nr. 53172, volumul 764.

9. Reclamanta a solicitat CNSAS, de nenumărate ori, să i se permită accesul la celelalte două dosare. Aceasta susținea că dorea să descopere adevăratele cauze ale decesului tatălui său, survenit în condiții suspecte, atunci când făcea obiectul unei anchete a serviciilor secrete pentru presupusa apartenență a acestuia la o mișcare legionară. Aceasta a precizat că documentele pe care a putut să le consulte sugerau că tatăl său s-a sinucis prin spânzurare, fapt de care se îndoia profund, având în vedere declarațiile mai multor martori care au asistat la înmormântarea acestuia și care au constatat că fruntea acestuia avea urme de gloanțe.

10. Printr-o scrisoare din 17 septembrie 2003, CNSAS a solicitat SRI-ului să îi trimită toate dosarele referitoare la N.T., făcând referire la celelalte două dosare identificate de reclamantă, altele decât cele deja trimise.

11. La 15 octombrie 2003, SRI a răspuns CNSAS că nu a identificat alte dosare cu privire la N.T. în afară de cele pe care le-a trimis deja. CNSAS a informat reclamanta cu privire la răspunsul primit.

12. Reclamanta a formulat o nouă plângere direct la SRI, pentru a obține accesul la celelalte două dosare care puteau conține informații cu privire la tatăl său decedat.

13. La 22 ianuarie 2004, SRI i-a răspuns că dosarele cu privire la tatăl său au fost deja trimise la CNSAS. Cu aceeași ocazie, a informat-o că nu putea să dea curs cererilor sale, explicând că „dosarele la care dorea să aibă acces nu se găseau în arhivele [sale] sau intrau sub incidența legii privind protecția informațiilor clasificate”.

B. Acțiunea în contencios administrativ

14. La 7 iulie 2003, reclamanta a sesizat Curtea de Apel București cu o acțiune îndreptată împotriva CNSAS, cu scopul de a-i asigura accesul la toate dosarele cu privire la N.T. Aceasta a menționat că, din dosarele pe care le consultase, reieșea existența altor dosare cu privire la tatăl său decedat, și anume *dosarul problemă* nr. 129 și *dosarul fond operativ* nr. 53172, volumul 764, la care nu i s-a permis accesul. Aceasta arăta că, astfel, dorea să clarifice circumstanțele decesului tatălui său, care a făcut anterior obiectul unei anchete a Securității.

15. Prin hotărârea din 2 decembrie 2003, Curtea de Apel a respins acțiunea reclamantei, apreciind că cererile sale depuse la CNSAS fuseseră soluționate. Aceasta a făcut trimitere la scrisoarea adresată CNSAS de către SRI, prin care îl informa că i-a trimis două dosare cu privire la N.T., și anume dosarul 24618/București (dosar penal) și nr. 6625/București (dosar de urmărire penală), și că nu a identificat alte dosare cu privire la N.T. (supra, pct. 7 și 11).

16. Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei hotărâri. Aceasta reproșa curții de apel faptul că nu a luat în considerare cererile adresate SRI-ului de către CNSAS, în care erau menționate alte două dosare. Aceasta considera că era necesar să se verifice dacă aceste dosare existau într-adevăr sau nu.

17. Prin hotărârea definitivă din 5 octombrie 2004, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul reclamantei, reținând că aceasta a avut acces la toate dosarele referitoare la tatăl său, care au fost identificate de SRI și trimise CNSAS, și anume dosarul nr. 24618/București (dosar penal) și nr. 6625/București (dosar de urmărire penală). Nu s-a făcut nicio precizare cu privire la celelalte două dosare menționate de CNSAS în scrisoarea sa din 17 septembrie 2003 (supra, pct. 10).

C. Evenimentele ulterioare hotărârii definitive din 5 octombrie 2004, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție

18. Prin scrisoarea din 10 octombrie 2011, în care răspundea unei solicitări de informații din partea agentului guvernamental român, SRI a precizat că dosarul „*problemă*” nr. 129 nu a putut fi identificat în arhivele pe care le-a preluat de la fosta Securitate. În ceea ce privește *dosarul fond operativ* nr. 53172, volumul 764, a precizat că acesta a făcut parte, până în 2005, din dosarele ce aduceau atingere securității naționale și că, ulterior, au fost declassificate și transferate la CNSAS în decembrie 2006.

19. Prin scrisoarea din 20 octombrie 2011, CNSAS, răspunzând la o solicitare de informații din partea agentului guvernamental, a precizat că, începând cu 2006, se afla în posesia *dosarului fond operativ* nr. 53172, volumul 764. Acest dosar făcea parte din miile de dosare pe care i le transferase

SRI în 2006. În plus, a precizat că verificase recent dosarul în cauză și că identificase o pagină pe care era menționat numele tatălui reclamantei. A menționat că persoana în cauză va fi invitată să studieze documentul respectiv.

20. Printr-o scrisoare din 20 octombrie 2011, CNSAS a informat reclamanta că, în urma unei verificări suplimentare în arhivele sale, pe baza cererii formulate de aceasta în anul 2000, identificase o nouă pagină pe care era menționat numele tatălui său. A invitat reclamanta la sediul CNSAS pentru ca aceasta să o poată studia.

II. Dreptul și practica interne relevante

21. În temeiul art. 1 din Legea nr. 187/1999 în vigoare la momentul faptelor, orice cetățean român are dreptul de acces la propriul dosar întocmit de organele securității. Acest drept se exercită prin depunerea la CNSAS a unei cereri de către persoana în cauză și permite studierea nemijlocită a dosarului, obținerea de copii ale tuturor documentelor de la dosar sau referitoare la conținutul acestuia. De acest drept beneficiază soțul supraviețuitor și rudele până la gradul al doilea inclusiv ale persoanei decedate.

22. În temeiul art. 20 din lege, CNSAS primește în gestiune toate documentele privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta lege, cu excepția celor care privesc siguranța națională. În temeiul art. 20 alin. (2), membrii CNSAS au acces neîngrădit la arhivele vizate de lege pe întreaga perioadă în care sunt păstrate de SRI sau de alte instituții. Potrivit alin. (3) al acestui articol, Serviciul Român de Informații, Ministerul de Interne, Ministerul Justiției și Ministerul Apărării Naționale, Arhivele Naționale și orice alte instituții care dețin asemenea documente sunt obligate să asigure CNSAS drept de acces și, la cererea acestuia, să furnizeze documentele respective. Alin. (6) de la articolul respectiv prevede că stabilirea în concret a dosarelor care privesc siguranța națională se face de comun acord de către CNSAS împreună cu conducerea SRI. În cazul unei divergențe în această privință între SRI și CNSAS, Consiliul Suprem de Apărare a Țării are competența de a soluționa problema stabilirii dosarelor care privesc siguranța națională.

23. Primul raport privind activitatea CNSAS pentru perioada 13 martie 2000 – 31 mai 2002, publicat în 2002, prezenta în preambul dificultățile întâmpinate în funcționarea sa, în special imposibilitatea accesului direct la arhivele deținute de serviciile secrete, reticente să le predea.

24. Ordonanța de urgență nr. 16/2006 pentru modificarea Legii nr. 187/1999 încredința, la art. 20 alin. (7), unor comisii mixte paritare, alcătuite din membri ai SRI și CNSAS, sarcina de a stabili în concret dosarele și celelalte materiale arhivistice care privesc siguranța națională. În caz de divergență, Consiliul Suprem de Apărare a Țării avea competența de a hotărî dacă un dosar privea sau nu siguranța națională. Conform raportului anual al CNSAS publicat în 2008, Serviciul Român de Informații a predat CNSAS, în 2007, 15 500 dosare.

25. Ordonanța de urgență nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar, care a înlocuit Legea nr. 187/1999, a extins dreptul de acces la dosar, în cazul decesului persoanei în cauză, la moștenitorii și rudele acesteia până la gradul al patrulea inclusiv. Ordonanța a menținut dispozițiile anterioare privind competența comisiilor mixte paritare, alcătuite din membri ai SRI și CNSAS, de a stabili în concret dosarele și celelalte materiale arhivistice privind siguranța națională. Art. 24 prevede, în plus, că CNSAS are posibilitatea de a solicita declassificarea dosarelor în cauză în cazul în care consideră că nu se justifică menținerea caracterului lor secret.

26. Un inventar mai exhaustiv al dispozițiilor legislative relevante în materie de acces la propriul dosar întocmit de fostele servicii secrete ale regimului comunist, precum și al dispozițiilor referitoare la datele cu caracter personal, este prezentat în hotărârile *Haralambie împotriva României* (nr. 21737/03, pct. 31-48, 27 octombrie 2009), *Rotaru împotriva României* [(MC), nr. 28341/95, pct. 31-32, CEDO 2000-V] și *Petrina împotriva României* (nr. 78060/01, pct. 17-18, 14 octombrie 2008), precum și în decizia *Rad împotriva României* [(dec.), nr. 9742/04, pct. 24-29, 9 iunie 2009].

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

27. Reclamanta denunță o încălcare a dreptului său la viața privată, din cauza împiedicării exercitării dreptului său de acces la dosarul întocmit de către fosta Securitate în privința tatălui său decedat – și deținut, ulterior, de serviciile secrete ale noului regim –, drept care îi era recunoscut de Legea nr. 187/1999. Aceasta se plânge de caracterul incomplet al informațiilor și documentelor care i-au fost comunicate de CNSAS, precum și de termenul nerezonabil al demersurilor sale pe lângă

această autoritate. Aceasta invocă art. 8 din Convenție, redactat după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

28. Guvernul obiectează că reclamanta nu are calitatea de victimă, în sensul art. 34 din Convenție, a unei eventuale încălcări a art. 8 din Convenție; în fapt, informațiile la care afirmă că nu a avut acces nu o priveau personal, ci se refereau la o persoană decedată.

29. Reclamanta susține că era esențial pentru ea să clarifice împrejurările suspecte ale decesului tatălui său, prin dobândirea accesului la dosarele referitoare la acesta, deținute de Securitate, astfel cum îi permitea legislația națională. Ea susține că, de la schimbarea regimului politic în România, nu a încetat să încerce să adune informații privind ancheta desfășurată de către serviciile secrete ale fostului regim în privința tatălui său decedat.

30. Curtea observă că reclamanta nu era vizată direct de dosarele aflate în posesia Securității. Totuși, Curtea consideră că există o relație directă între cererea acesteia de acces la dosarul tatălui său decedat și propria viață privată, în sensul art. 8 din Convenție. În fapt, conținutul acestui dosar era în mod cert important pentru a-i permite să stabilească circumstanțele decesului tatălui său, survenit într-o perioadă în care acesta făcea obiectul unei anchete desfășurate de serviciile secrete. În plus, Curtea subliniază că legislația națională îi recunoaște dreptul de acces la dosarele personale și la arhivele deținute de Securitate, care privesc un membru apropiat al familiei sale. Persoana în cauză poate, prin urmare, să susțină că este victimă, în sensul art. 34 din Convenție, a pretensei încălcări a articolului 8.

31. De asemenea, Curtea constată că acest capăt de cerere nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

32. Reclamanta menționează că, în ciuda numeroaselor sale demersuri pe lângă autoritățile naționale, nu a reușit să consulte toate dosarele și documentele întocmite de fostele servicii secrete în privința tatălui său decedat. Susține că instanțele naționale nu au efectuat cercetări aprofundate pentru a găsi anumite dosare și documente aflate în posesia SRI-ului, de a căror existență aflate indirect, consultând alte dosare la care avusese acces. Ea subliniază că a putut să consulte o parte din dosarele în cauză abia după comunicarea cererii sale Guvernului român, adică după mai mult de zece ani de la depunerea primei cereri la CNSAS.

33. Guvernul consideră, în principal, că, în speță, nu a fost încălcat dreptul reclamantei la respectarea vieții sale private. Subliniază că persoana în cauză a avut acces de mai multe ori la dosarele care îl vizau pe tatăl său și a putut obține fotocopii ale acestora. Face trimitere la deciziile instanțelor naționale, care nu au confirmat acuzațiile reclamantei referitoare la caracterul incomplet al documentelor aduse în atenția sa. În ceea ce privește *dosarul problemă* nr. 129 și *dosarul fond operativ* nr. 53172, volumul 764, Guvernul face trimitere la informațiile pe care le-a primit în octombrie 2011 de la SRI și CNSAS, precizând că primul nu a fost găsit și că o pagină relevantă din al doilea a fost trimisă persoanei în cauză în 2011. În subsidiar, Guvernul apreciază că ingerința în dreptul la respectarea vieții private a reclamantei a avut loc în conformitate art. 8 § 2, având în vedere că CNSAS a efectuat demersurile prevăzute de lege pentru a asigura identificarea tuturor documentelor referitoare la tatăl reclamantei.

34. Curtea reamintește că, în trecut, a avut deja ocazia să examineze caracterul efectiv al mecanismelor naționale puse la dispoziția cetățenilor români, cu scopul de a asigura accesul persoanelor interesate la dosarele deținute de Securitate. Aceasta a constatat că statul român nu îndeplinise obligația pozitivă pe care o avea de a le asigura reclamanților o procedură efectivă și accesibilă, care să le permită să aibă acces într-un termen rezonabil la toate informațiile relevante care îi privesc și care au fost strânse de fosta Securitate, aflate încă în posesia autorităților publice (a se vedea *Haralambie*, citată anterior, pct. 96, și *Jarnea împotriva României*, nr. 41838/05, pct. 60, 19 iulie 2011). În lumina circumstanțelor prezentei cauze, Curtea apreciază că nu există niciun element care să o conducă la o concluzie diferită.

35. În speță, trebuie să se constate că, abia la zece ani de la prima sa cerere depusă la CNSAS, reclamanta a putut avea acces la o parte din documentele de care luase cunoștință încă din 2001. Deși era obligată prin lege să furnizeze CNSAS toate documentele necesare sau să îi permită accesul la arhivele sale, SRI, autoritatea care deținea arhivele fostei Securități, a informat CNSAS că nu mai deținea alte documente referitoare la tatăl reclamantei în afară de cele pe care le trimisese deja (supra, pct. 11). Or, din informațiile obținute în special după comunicarea cererii, reiese că astfel de documente existau într-adevăr în arhivele SRI-ului (supra, pct. 18-20).

36. Deși dosarele în cauză intrau sub incidența legii privind protecția informațiilor clasificate, ceea ce ar fi justificat refuzul SRI-ului de a le transfera, trebuie să se constate că legislația națională prevedea, pentru acest tip de documente, o procedură specială care nu a fost urmată în speță. În fapt, legea națională prevedea, pentru a se hotărî dacă un dosar privea sau nu siguranța națională, o competență împărțită între SRI și CNSAS, sub forma unor comisii mixte paritare (pct. 22 *in fine*). Or, neinformând CNSAS cu privire la existența acestor dosare, SRI l-a împiedicat să își exercite competențele prevăzute de lege.

37. În plus, Curtea subliniază că instanțele naționale nu au verificat dacă reclamanta beneficiase efectiv de drepturile care îi erau garantate prin lege. Deși persoana în cauză le-a semnalat existența altor dosare cu privire la tatăl său decedat, dosare la care nu obținuse accesul, instanțele naționale i-au respins cererea, fără să verifice temeinicia susținerilor sale privind autoritățile în cauză (supra, pct. 15 și 17 *in fine*).

38. De asemenea, Curtea evidențiază că, timp de peste zece ani, reclamanta nu a obținut nicio explicație referitoare la dosarele lipsă, în afară de răspunsul evaziv și lacunar al SRI-ului din 2003, care sugera că se afla în posesia altor documente care ar fi putut să o intereseze (supra, pct. 13). În plus, reclamanta nu avea la dispoziție niciun mijloc de a obliga această autoritate să îi furnizeze mai multe informații sau să îi pună la dispoziție documentele lipsă, deoarece, conform unei jurisprudențe constante, acțiunile îndreptate împotriva SRI-ului erau inadmisibile din cauza lipsei calității de a sta în justiție (*Haralambie*, citată anterior, pct. 41-43), ceea ce făcea inutile toate demersurile insistente pe lângă această instituție.

39. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a concluziona că statul nu și-a îndeplinit obligația pozitivă care îi revenea de a-i asigura reclamantei o procedură efectivă și accesibilă, care să îi permită să aibă acces, într-un termen rezonabil, la toate informațiile strânse de fosta Securitate cu privire la tatăl său decedat și care se aflau încă în posesia autorităților publice.

40. Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte încălcări pretinse

41. În cererea sa inițială, reclamanta pretindea, de asemenea, o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție, din cauza imposibilității de a obține accesul la toate documentele deținute de Securitate cu privire la tatăl său decedat, în urma procedurii pe care o inițiasse în fața instanțelor naționale.

42. Curtea evidențiază că acest capăt de cerere este legat de cel examinat anterior și, prin urmare, trebuie să fie declarat, de asemenea, admisibil. Însă, nu se ridică nicio problemă separată pe fondul acestui capăt de cerere, ținând seama de motivele pe care s-a întemeiat constatarea Curții de la pct. 40 de mai sus.

43. Prin urmare, Curtea consideră că nu este necesar să fie examinat separat (*mutatis mutandis*, *Haralambie*, citată anterior, pct. 97 și *Jarne*, citată anterior, pct. 62).

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

44. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

45. Reclamanta solicită 50 000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material, în calitate de „victimă colaterală” a persecuțiilor suferite de tatăl acesteia în timpul vechiului regim comunist. În plus, aceasta solicită un milion de EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care pretinde că l-a suferit.

46. Guvernul consideră aceste sume excesive și apreciază că o eventuală constatare a încălcării ar putea constitui în sine o reparație echitabilă suficientă.

47. Curtea nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și respinge această cerere. În schimb, consideră că deficiențele procedurii de acces la dosarele tatălui său au putut cauza reclamantei o suferință și o stare de incertitudine care nu pot fi reparate doar printr-o simplă constatare a existenței unei încălcări. Pronunțându-se în echitate, astfel cum prevede art. 41, Curtea îi acordă 4 500 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

48. De asemenea, reclamanta solicită 1 000 EUR pentru cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și a Curții.

49. Guvernul solicită Curții să respingă această cerere, deoarece persoana în cauză nu a prezentat documente justificative pentru a susține pretensele cheltuieli.

50. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, având în vedere lipsa oricărui act care să ateste caracterul real al cheltuielilor solicitate, Curtea nu poate acorda nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

51. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive,
în unanimitate,
CURTEA

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 8 din Convenție;
3. hotărăște că nu se ridică nicio problemă distinctă din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție;
4. hotărăște
  - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 4 500 EUR (patru mii cinci sute de euro), pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
  - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 24 septembrie 2013, în conformitate cu art. 77 § 2 și 3 din Regulament.

PREȘEDINTE,
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada